

Arrest

nr. 304 688 van 11 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 Vilvoorde

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 12 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2024 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}) omdat de Kroatische autoriteiten bevoegd zijn voor behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Op dezelfde dag werd eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. Verzoeker diende op 5 februari 2024 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen de bijlage 26^{quater}. De zaak is gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV- 309 146.

Op 27 februari 2024 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en “de geplande repatriëring op 27-02-2024”. De Raad verwerpt de vordering bij arrest nr. 302 428 van 28 februari 2024. Verzoeker werd onder escorte gerepatriëerd naar Kroatië op 27 februari 2024.

Op 7 maart 2024 dient verzoeker wederom een verzoek om internationale bescherming in.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat verzoeker op 27 augustus 2023 in Kroatië een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en op 12 september 2023 in België. Op 14 maart 2024 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die op 28 maart 2024 met toepassing van artikel 20 § 5, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 2 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die aan verzoeker op 5 april 2024 ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: D.

voornaam: A.

geboortedatum: 01.01.2004

geboorteplaats: Kampirak

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. D. verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 07.03.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene stelde dat hij nooit in het bezit van een paspoort is geweest en dat hij zijn origineel Afghaans identiteitsdocument (Taskara) onderweg naar Griekenland is verloren.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 604/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in Kroatië op 27.08.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 27.08.2023 en in België op 12.09.2023.

Op 12.03.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten ongeveer vijf maanden geleden binnenkwam via Griekenland. Na twee maanden reisde de betrokkene naar Kroatië. De betrokkene stelde dat de politie hem oppakte, zijn vingerafdrukken nam en hem nadien het bevel gaf om het grondgebied van Kroatië te verlaten. Hij verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. Na een week reisde de betrokkene naar Slovenië, waar hij in een opvangcentrum verbleef. Een week later reisde hij naar Frankrijk en de volgende dag naar België. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in. Omwille van de Dublinprocedure werd de betrokkene naar Kroatië gerepatriëerd. Hij verbleef naar eigen zeggen ongeveer twee dagen in een opvangcentrum in Kroatië, waarna hij naar Slovenië reisde. Na twee dagen in een opvangcentrum in Slovenië te hebben verbleven om te rusten, reisde de betrokkene via Italië, Zwitserland en Frankrijk opnieuw naar België.

We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Op 14.03.2024 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 28.03.2024 stemden ze met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene.

Kroatië verzoekt de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Zagreb, van maandag tot donderdag van 8.00u tot 14.00u en vrijdag van 8.00u tot 12.00u. De betrokkene is in Kroatië gekend als D., A., 11.05.2003, Afghanistan.

Artikel 20(5) heeft betrekking op een situatie van de (impliciete) intrekking van het in een andere lidstaat ingediende verzoek tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Een terugname op grond van artikel 20(5) impliceert dat Kroatië de betrokkene terugneemt, zich niet verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, maar de werkzaamheden tot vaststelling van de lidstaat, die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene, zal verder zetten en afronden. Dit betekent dat de Kroatische instanties de verantwoordelijkheid mogelijk bij een andere lidstaat zullen leggen of mogelijk zullen besluiten dat zijzelf volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Kroatië.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

We wijzen erop dat Kroatië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Kroatië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan

de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België een goed land is en mensen er rechten hebben. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat er in het opvangcentrum in Kroatië enkele drugssmokkelaars verbleven en hij meermaals door hen werd geslagen.

De betrokkene stelde dat het er voor hem te gevaarlijk was. Verder stelde hij dat er in Kroatië ook geen hulp of zorg van de overheid was voor vluchtelingen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de politie in Kroatië zijn vingerafdrukken namen, maar dat hij er geen verzoek om internationale bescherming indiende, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Verder merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de politie in Kroatië hem een bevel gaf om het grondgebied te verlaten, merken we op dat hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en terugdrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België een goed land is en mensen er rechten hebben, merken we allereerst op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in het opvangcentrum in Kroatië enkele drugssmokkelaars verbleven, hij meermaals door hen werd geslagen en het er voor hem te gevaarlijk en onveilig was, wijzen we er op dat de betrokkene zich, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, kon wenden tot de bevoegde instanties in Kroatië, hetgeen hij volgens zijn verklaringen niet zou hebben gedaan. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties, of dat de bevoegde instanties het zouden nalaten de betrokkene, in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid, hierin te horen en te beschermen.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in Kroatië ook geen hulp of zorg van de overheid was voor vluchtelingen, merken we op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Kroatische instanties stemden op 28.03.2024 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia.", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (pagina 53).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (pagina 53).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen. Het centrum in Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Beide centra worden beheert door het ministerie van Binnenlandse Zaken (pagina 86).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden dankzij de renovatie sterk verbeterden. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 in het kader van het project "Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Kutina" gerenoveerd. De uitvoering van het project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van aanvragers in het opvangcentrum, evenals de arbeidsomstandigheden van ambtenaren en ander personeel.

Daarnaast werd de opvangcapaciteit van het centrum verhoogd van 100 naar 140 (pagina 86).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang van zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 82-83). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (AIDA-rapport, pagina 43).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze

rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Het AIDA-rapport maakt melding van verscheidene ngo's die hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen, vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië (pagina 26). Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022.", pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het AIDA-rapport eveneens aantoont dat de situatie sinds 2020 onder aandacht staat van de EU-ombudsman en de Raad van Europa (pagina 29).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Aan het akkoord dd. 28.03.2024 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd. Daarin geven ze garanties betreffende toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat het onderzoek van het verzoek

om internationale bescherming van de betrokkene overeenkomstig de nationale en internationale wetgeving zal plaatsvinden ("The Ministry of Interior of the Republic of Croatia guarantees that examination of the application of international protection of the said persons will take place in accordance with national legislation and obligations under EU and international laws.").

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 139 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot zijn gezondheid verklaarde de betrokkene bij zijn aanmelding dat hij problemen aan zijn maag had. Tijdens het gehoor herhaalde hij dat hij maagproblemen had en stelde hij dat hij last had van stress en een depressie. Hij verklaarde dat hij in het verleden al bij een psycholoog is geweest omdat hij zich echt niet goed voelde. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgende reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd. Ook wanneer de materiële bijstand wordt beperkt of ingetrokken, is de toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers (pagina 94).

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 94). Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's. (pagina 96). In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van 'Médecins du Monde' aanwezig (pagina 95). Dit team bestond in 2022 uit een arts, een verpleegkundige en tolken. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan (pagina 96).

Wat betreft de geestelijke gezondheidszorg stelt het AIDA-rapport dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 98). Twee psychologen van 'Médecins du Monde' voerden elke werkdag gedurende zes uur eerste psychologische beoordelingen en individuele psychologische begeleidingssessies uit, evenals noodinterventies indien nodig. In 2022 werd de samenwerking met een externe psychiater voortgezet, die het opvangcentrum in Zagreb drie keer per maand bezocht (pagina 98).

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten (4)."

Op 5 april 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende het vasthouden in een welbepaalde plaats.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt rechtstreeks uit de ingeroepen middelen: de uitvoering van de bestreden beslissing zal ertoe leiden dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een schending van zijn rechten, gevrijwaard door artikel 3 EVRM.”

2.3. Verzoeker verbindt zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel aldus uitsluitend aan het middel dat is gesteund op de schending van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek van het middel dringt zich derhalve op.

2.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing ten aanzien van de pushbacks aan de grens, het politiegeweld en de levensomstandigheden in de centra niet afdoende is of minstens gebrekkig.

Verzoeker verwijst en citeert uit het rapport van het Comité voor de Preventie van Foltering (CPT), het AIDA-rapport en een artikel van Amnesty International van 3 december 2021 waarin de mistoestanden aan de grensgebieden van Kroatië werden beschreven, in het bijzonder het politiegeweld. Verwijzend naar een arrest van de Raad van State Nederland van 13 april 2022 kaart hij de praktijken van *push backs* aan, die zich niet alleen voordoen aan de grens, maar ook op het Kroatische grondgebied. Ook het Duitse Verwaltungsgericht heeft in een uitspraak van 25 februari 2022 geoordeeld dat het Kroatische asielsysteem systematische tekortkomingen vertoont op het gebied van pushbacks en dat er geen bewijs is dat Dublin-terugkeerders gunstiger worden behandeld dan andere asielzoekers.

Het AIDA-rapport maakt ook melding van een reeks tekortkomingen in de asielprocedure, zoals een gebrek aan tolken of professionaliteit van de tolken, het gebrek aan rechtsbijstand voor beroepen voor het Hoog Administratief Hof, een ontoereikend systeem voor het identificeren van kwetsbare groepen in de opvang en een gebrek aan geestelijke gezondheidszorg voor asielzoekers. Het AIDA-rapport benadrukt tevens de moeilijkheden die erkende vluchtelingen ondervonden bij het uitoefenen van hun rechten en de integratie in de maatschappij. En dat er tekortkomingen en structurele problemen zijn in het Kroatische opvangsysteem. Verweerder heeft de beoordeling in het kader van artikel 3 van het EVRM gesteund op onvolledige informatie. Verweerder heeft niet voldaan aan de onderzoeksplicht conform artikel 3 van het EVRM.

2.3.2. Beoordeling van het enige middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven inzake het bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20.5 van de Dublin III verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker, die aan Kroatië toekomt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoeker meent dat hij een asielzoeker is met een bijzonder kwetsbaar profiel, hij niet kan worden gevolgd. Verzoeker verklaarde immers dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en maakte evenmin gewag van andere elementen waaruit zou blijken dat hij over een bijzonder kwetsbaar profiel zou beschikken. Verzoeker is een jonge, gezonde, meerderjarige alleenstaande man.

De Raad merkt op dat, waar verzoeker verwijst naar de bescherming uitgedrukt in artikel 3 van het EVRM voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat, ook blijkt uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, lid 2, van de Dublin III-verordening, dat als volgt luidt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1, van de Dublin III Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU). Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich heel goed bewust van de verplichtingen die op haar rusten in het kader van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers betoog komt er in essentie op neer dat de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en zijn persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat een terugkeer naar Kroatië niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM en dat verweerder dit onvoldoende heeft onderzocht.

In casu kan verzoeker, gelet op wat er in de bijlage 26^{quater} kan gelezen worden, niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verwerende partij geen rigoureuus onderzoek zou hebben gevoerd over of niet gemotiveerd zou hebben aangaande de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders enerzijds en zijn persoonlijke omstandigheden anderzijds.

Meer bepaald blijkt dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De verwerende partij komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublininterview. Zij steunde zich bij haar beoordeling verder op het op 26 juni 2023 geactualiseerde AIDA-rapport zoals dit tot stand kwam binnen *“het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project, een rapport van Amnesty International van 2019 met als titel, ‘Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route’, een publicatie van de Kroatische ombudsvrouw van 25 juli 2019 en een Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië van 22 oktober 2019.*

Er is bovendien voor verzoeker ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten, die dateren van 28 maart 2024 en als bijlage bij het akkoord van de Kroatische autoriteiten werden gevoegd. Deze brief luidt als volgt:

"(...) Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when she returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant. In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a thirdcountry national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which they could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite her to another country. Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

Het betreffen aldus individuele garanties geboden door de Kroatische autoriteiten. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan de waarde van deze individuele garanties.

Verzoeker verwijst naar informatie over pushbacks, collectieve uitzettingen en politiegeweld tegen migranten aan de grens en betoogt dat zijn verklaringen overeenkomen met de beschikbare informatie.

In het arrest van 29 februari 2024 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander, overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest verboden onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ C-392/22, X tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024, pt 65)

Ter zake wordt in de bestreden beslissing niet ontkend dat "pushbacks" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. De verwerende partij heeft echter onder meer geoordeeld dat dit niet betekent dat verzoeker, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië wordt overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigt terecht te komen. Zij stelt hieromtrent het volgende:

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van "pushbacks" en teruggedrijving, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

Verzoeker stelt dat het feit dat hij zal terugkeren na een Dublin-overdracht niet betekent dat er geen sprake zou zijn van een pushback. Hij verwijst daartoe naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, van 13 april 2022. Het blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de "situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022." In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de

algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielpprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”* Bijgevolg kan verzoeker -in wiens hoofde individuele garanties werden verleend- thans niet dienstig naar deze rechtspraak verwijzen. De verwijzing naar rechtspraak van de Duitse administratieve rechtbank van Braunschweig van 25 februari 2022 is evenmin dienstig, nu de rechtbank precies eiste dat individuele garanties zouden worden verkregen, zoals thans het geval is.

Uit het citaat dat verzoeker zelf put uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublinterugkeerders inderdaad in bepaalde gevallen een nieuw verzoek om internationale bescherming moeten indienen, zoals dat onder meer is voorzien in de Dublin III-verordening. Dat zij, bij het ontbreken van zulk een nieuw verzoek, als vreemdelingen in illegaal verblijf worden beschouwd en daarop in detentie worden geplaatst, is op zich niet afdoende om aannemelijk te maken dat er sprake is van een systeemfout en een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Wanneer zij alsnog een verzoek om internationale bescherming willen indienen worden zij overgeplaatst naar een open opvangcentrum.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen elementen voorliggen die zouden doen besluiten dat de individuele garanties niet geloofwaardig of toereikend lijken om verzoeker te behoeden voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Om die reden kan verzoeker niet volstaan met het citeren uit rapporten voor zover die niet kenbaar betrekking hebben op Dublinterugkeerders mét individuele garanties. Het feit dat hij betoogt dat de beschermingsgraad laag is, staat er niet aan in de weg dat de Kroatische overheden zich ertoe hebben verbonden de hem toegekende rechten en het non-refoulementbeginsel te respecteren.

Verzoekers argument dat de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus precair is, waarbij wordt verwezen naar de situatie tijdens de Covid 19-pandemie, en de problemen op het vlak van integratie en discriminatie, is niet van aard om te doen aannemen dat er een reëel risico bestaat op een behandeling die een overdracht in de weg zou kunnen staan. Immers, de situatie ten tijde van de pandemie is niet langer actueel, en wat betreft de problemen op het vlak van integratie en discriminatie moet erop worden gewezen dat een minimumniveau aan hardheid en ernst vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). Verzoeker toont niet aan dat de omstandigheden die hij aanhaalt dit minimumniveau bereiken. Ter zake moet er ook op worden gewezen dat niet wordt aangetoond dat begunstigen van een internationale beschermingsstatus in Kroatië per definitie in een situatie terechtkomen van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid, of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De hoge drempel van ernst opdat kan worden gesproken over een onmenselijke of vernederende behandeling, wordt niet bereikt in situaties die louter worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon (cfr. HvJ, 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 92-93).

Wat de rechtspraak van de Raad betreft waarnaar verzoeker verwijst, kan worden opgemerkt dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst en waaruit geciteerd wordt kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde blijkt niet dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij overdracht aan Kroatië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende formeel heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Nu *prima facie* niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van

artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich, gelet op artikel 3, lid 2, van de Dublin III-verordening, alsnog bevoegd diende te verklaren voor zover begrepen dient te worden dat verzoeker dit bedoelde waar ze de schending aanhaalt van voormelde bepaling.

Uit het bovenvermelde volgt dat het enig middel, voor zover ontvankelijk, niet ernstig is.

2.4. Uit het voorgaande blijkt dat het middel gesteund op de schending van artikel 3 van het EVRM niet ernstig is. Hieruit volgt dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

N. MOONEN